

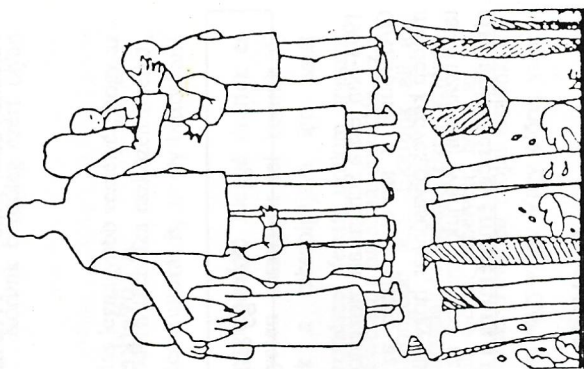
OÁZIS

A schönstatti családmozgalmak tájékoztatója

1992 december 2 évf. 3. szám

Gyermekeitek nem a ti gyermekeitek.
Általatok érkeztek, de nem belőletek.
Bár veletek vannak, nem birtokaitok.
Csak a testüknek adhattok otthont,
Mert a lelkük a holnap házában lakik.
Próbálhattok olyanná lenni mint ők,
De ne próbáljátok őket olyanná tenni
mint ti vagytok!
Mert az élet sem visszafelé nem halad,
Sem meg nem reked a tegnapi.
Ti vagytok az új, melyről gyermekeitek
eleven nyílként röppennek el.
Az újász látja a célt,
És ő feszít meg benneteket erejével,
Hogy nyíljai messzire szálljanak.
(K. Gilbran után)

NEVELÉS - ÖNNEVELÉS

IMPRESSUM

OÁZIS 1992 december, 2.évf. 3.szám.
A Magyar Schönstatti Családmozgalom lapja

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó: Gódány Róbert és Rita 8272 Óbudavár Fő u. 14

Szerkesztették:

Csermák Kálmán és Alice, 8372 Cserszeztomaj Rezi u. 17.
Endrédy István és Cecília, 1195 Budapest József A.u. 108.
Gódány Róbert és Rita, 8272 Óbudavár Fő u. 14.
Gábor Miklós 8200 Veszprém Előd u. 23.
Ther Antal és Ágnes, 8247 Hidegkút Fő u. 68.
Vajdáné Anker Irma 1112 Budapest Igmándi u.14.

A következő számunk témája:

Ahogy engem megérintett

1993-ban lesz a Schönstatt mozgalom magyar megtelepedésének 10. évfordulója. OÁZISunk is szeretne ehhez az ünnephez megújulva hozzájárulni. Kérjük minden kedves olvasónkat, hogy küldjön élménybeszámolót Schönstattal való találkozásáról! Várjuk továbbá az ötleteket és terveket az OÁZIS jubileumi címlapjára és egy emblémára a magyar schönstatti családmozgalom részére.

Beküldési határidő: 1993. január 15.

Cím: Csermák Kálmán 8372 Cserszeztomaj Rezi út 17

Az Önnevelés korunk parancsa

Nincs szükségünk nagy világ- és emberismeretre annak felismeréséhez, hogy korunk az összes haladásával és felfedezésével együtt sem képes betölteni az emberek belső ürességét. Ma ugyanis minden figyelem és minden tevékenység kizárólag a makrokozmoszra, a külső világra irányul. És valóban nem kélekedhetünk csodálatunkkal adózni az emberi géniusznak. Legyűrte a természet hatalmas erőt és a szolgálatába állította. Legőzi a távolságokat, átkutatja a tengerek mélységeit, átfúrja a hegyeket és átrepüli a világrészeket. A kutató ösztön egyre tovább nyomul...

A távcső és a mikroszkóp naponta új világokat leplez le.

De egy világ, mely örökké régi és örökké új, a mi saját belső világunk ismeretlen és kikutatlan marad. Az emberi lélek átvilágítására nem találtak fel semmiféle új módszert.

" A szellem minden területét kiművelik, az összes képességeket kibontakoztatják, de gyakran épp a halhatatlan lélek legmélyebb, legbensőbb és legfontosabb területe sivar pusztaság marad..." Korunk bensőleg ezért olyan borzasztóan szegény és üres.

Menjünk még tovább!

Egy olasz államférfi nemrég abban látta a haladás legnagyobb veszélyét, hogy az elmaradt, félig civilizált népek megszerzik a modern technika eszközeit anélkül, hogy közvetlenül nekik azt a szellemi és erkölcsi kultúrát is, amely biztosítaná ezen eszközök helyes felhasználását.

Szeretném itt visszafordítani a lándzsát és megkérdézné Elégé érették és képesek-e a fejlettebb népek arra, hogy helyesen használják fel korunk új vívmányait? Nemde sokkal inkább korunk a haszonzorgájává lett saját felfedezéseinek? Igen, így van! A külső természet feletti uralom messze megelőzte az emberi természet belső meghódítását. Ez a hatalmas hasadék, ez a felmérhetetlen szakadás egyre nagyobb és tátongóbb lesz. Előttünk áll a társadalom szociális nyomorának a kísértete, társadalom csődje. Ezen a téren minden erővel egy nagyon gyors változást kell elérni! Ahelyett, hogy az új feltalálásokon uralkodnánk, ők uralkodnak rajtunk. Továbbá rabjai leszünk a saját szenvedélyeinknek is. Nincs más választás: vagy-vagy. Vagy előre, vagy hátra!

Rajta hát, menjünk visszafelé!

Térjünk tehát vissza ismét a középkorba! Szedjük fel a sineket és vágjuk le a villanydrótokat! Nem kell a villany, a szemet hordjuk vissza a bányákba és zárjuk be az egyetemeket!

Nem! Soha! Ezt nem akarjuk, ezt nem szabad és nem is tudnánk megtenni!

Akkor hát előre!

Igen, előre a belső világunk felderítésére és meghódítására a céltudatos önnevelés útján! Minél nagyobb a külső haladás, annál jobban mélyülünk el bensőleg! Ez az a kiáltás és jelszó, amelyet mindenfelé továbbadnak nemcsak a katolikus, hanem az ellenséges táborban is...

A tudományokban való elrehabilitációnk foka legyen egyúttal a belső elmélyülésünk és lelki növekedésünk mértéke is. Különben a bensőnkben üresség és hatalmas szakadék keletkezik, mely mély boldogtalanságot eredményez. Tehát fel az önnevelésre! Ezt kívánja gondolkodásunk idealizmusa és a szívünk vágya, ezt kívánja a társadalom és azok az emberek, akikkel majd a későbbiekben kapcsolatba fogunk kerülni...

El kell tehát sajátítanunk az önnevelés tudományát! Minden adottságunkat és tulajdonságunkat be kell vonni az önnevelés folyamatába!...

Szilárd jelleművé kell nevelni magunkat!

A gyerekcipőkből már régen kinőttünk. Akkoriban még engedtük, hogy a cselekedeteinket a hangulatok vezessék. Most azonban meg kell tanulni szilárd, világosan felismert alapelvek szerint cselekedni. A bensőnk hajlamos a tévelygésre. Biztosan jönnek majd idők, amikor minden meginog bennünk. Ilyenkor már nem segítenek a vallásgyakorlatok. Ilyenkor csak egy segíthet: kitartás az alapelvek mellett. De ehhez szilárd jellemre van szükség.

A jellemünknek szabadnak is kell lennie!

Istennek nem gályarabokra, hanem szabad evezősökre van szüksége! Vannak, akik hason csúsznak a főnökeik előtt, atalmát nyalják és hálálkodnak, ha rájuk taposna. Mi azonban tudatában vagyunk a méltóságunknak és a jogainknak. Nem fételemből vagy kényszerből hajlunk meg a feletteseink akarata előtt, hanem szabad akaratból. Az értelmes engedelmisség minden cselekedete ugyanis bensőleg szabaddá és önállóvá tesz.

Az önnevelésünket Mária védnöksége alá akarjuk helyezni...

(Kentenich atyától)

Nevelés = önnevelés

Mennyei Atyánk teremtette gyermekeinket és ránk, szülőkre bízta őket, hogy növekedésüket elősegítsük. Úgy könnyítette meg különben nehéz dolgunkat, hogy ösztönösen szerethetjük gyermekeinket. De helyesen szeretni és helyesen nevelni a ránk bízottakat, ez már komoly munka!

Gyermekeket az nevel igazán, aki állandó eleven érzékelésben, kapcsolatban áll a gyermek belső világával.

Ez azt jelenti, hogy belső kapcsolatban állok azzal, ami a gyermek szívében van! Érdekelnek apró dolgai: a pötty a labdán, a pók a falon, a horzsolás a kezén, a legújabb hajcsatt előnyös tulajdonságai, a 3-as osztályzat története. Ez persze nagyon fárasztó.

Az állandó érdeklődés pedig önmagában még nem is elég! Úgy kell érzékelnünk gyermekeink belső világát, ahogy azt ő is átéli. Nem szabad, hogy "kicsisége" megtévesszen, hiszen ő is egy külön személyiség.

Közelebb visz a gyermek lelkében lezajló folyamatok megértéséhez az a módszer, amelyet Kentenich József atyánk alkalmazott: Amikor a gyermekre tekintek érzékelem, hogy mi indítja, lendíti előre, mi zajlik benne. Átélem

örömet, fájdalmát és akkor keresek a saját életemben valami hasonlót. Ez áll, vonatkozik a gyerekekkel szemben támasztott követelményeimre is.

Vegyük példálául a rendrakást. A játékok, ruhadarabok elrakása bonyolult feladat, sok esetben a felnőttek is nehezen teljesíthető. "Tessék elrakodni!" - mondjuk zord fennsőbbiséggel a gyerekeknek. Ez csak egy kívülről jövő parancs, ami a gyereket ellenállásra, halogatásra és kibúvára ingerli.

A bensőséges hangulaton keresztül tudok hatni a gyerekre és úgy érhetem el a változást, hogy körül nézek a saját életemben; hol vagyok én is rendetlen? Talán a munkámban, talán a házastársammal, vagy Istennel való kapcsolatomban van rendtelenség... Átélem tehát én is a rendtelenség helyzetét és megoldást keresek "felfedezett" rendtelenségeimre. Utat találva és elhatározásokat téve lépek oda rendetlen gyermeke(i)mhez. Meghívom, tarison velem, tegye rendbe ki - ki a saját dolgát. Így állandóan nevelem magam és ezen az úton magammal viszem gyermekeimet is. Így lesznek hitelek szavaim és nem ellenállásra ingerelnék, hanem együttműködésre invitálnak majd.

A jó szülő tehát olyan nevelő, aki elsősorban saját magát neveli és eközben magával viszi gyermekét is. Hiszen nekünk felnőtteknek több lelki defektünk van, a gyerek lelke tisztább. A családi meghittség fenntartására irányuló igyekezet lanyhább bennünk mint gyermekeinkben és nem rendelkezünk tisztia egyértelmű célokkal, amelyeket magunk és gyermekeink számára egyaránt követhetően kitűzhetünk.

Fontos, hogy a családi életben mindenki számára a szabadság és a szeretet érvényesüljön. A nevelésbe egyszerre csak egy-két új követelményt építünk be, a többi kívánságunkat csak kérésként adjuk elő. Ezeket a követelményeket, azok megvalósítási módját és a megsértésük következményeit is jól átbeszéljük. A helyesen értelmezett és megvalósított szabályok biztonságot és védettséget jelentenek a gyermek számára és szabadságra nevelik őt.

A szabályok megszegéséért büntetés jár! Nem felesleges szigorúság ez. Ha környezetem enged szeszélyeimnek, ha az agresszivitásomat szeretettel viszonozza, ha a gyerekes fontoskodásaimon csak jószágon mosolyog, akkor romlott jellemű leszek. Nagyon fontos, hogy néha megmondja nekem is valaki, hogy ne vedd olyan fontosnak magadat! Ne légy olyan érzékeny, ne okozz fájdalmat! Vannak helyzetek, amikor tele vagyunk önsajnálattal. Ilyenkor a lelkünknek nagyon jót tehet, ha valaki megmondja nekünk és a gyerekeinknek is, hogy ne sajnáld már annyira magadat!

Egy kisgyerek nem fogja fel, hogy ha a cselekedetével rosszat, a másiknak fájdalmat okozott. Ehhez élményszerű felismerés szükséges. Ha a gyerek megtűt valakit, nem elég, hogy megmagyarázom neki, hogy az útése fáj a másiknak. Éreztetem is vele az okozott fájdalmat oly módon, hogy fájdalmat okozok neki. A helyes és a helytelen dolgok felismerését az érzelmeinken keresztül is el kell sajátítanunk. Természetesen törekedjünk a nevelésben arra, hogy verés nélkül neveljünk, de a nevelés büntetés nélkül nem megy. A racionalizmus idejéből eredt az a "lévántítás", hogy elég megmagyarázni a gyerekeknek, ha hibáztak. Az embernek tehát élményszerű felismerésre van szüksége a hibáit illetően is.

Fontos azonban az is, hogy a büntetés után kibékülés következék! A gyerekekben létre hozom azt az érzést, hogy most már megint minden jó. A megbüntettet hibát pedig nem hozom fel újra; amit megbocsátottunk azt egyszer s mindenkorra elintéztük!

Magunkat is megvizsgálhatjuk, hogy gyermekkorunkban átélünk-e ilyen megbocsátást? Ha nem, akkor ne csodálkozzunk azon, hogy nehézségeink vannak Isten irgalmasságát illetően. Isten mindig megbocsát, ha Hozzá megyünk. Sok ember ezt azért nem tudja belátni, mivel gyermekként nem volt ilyen élménye. Mindenkiel megtörtént már, hogy hibáztak. De komolyan vette-e a hibát? És ha igen, volt-e, aki büntessen és megbocsásson? Ha nem, akkor megmarad a büntudata. Ezt nem lehet kitorölni, lesüllyed a tudatalattiba és terhezi az idegeket. A hibát, a bűnt komolyan vesszük. Ezért azt mondom:

- Baj van, rosszat tettél! -

Azért, hogy a gyerek érezze is ezt, megbüntetem, megvonom a szeretetemet tőle egy időre. Így ő is megérti, hogy baj van. Ha letelt a büntetés, akkor kibékülünk. Éreztetem a gyerekekkel, hogy szeretem és hogy újra minden rendben van.

A gyermek Isten-képe

Az a kép, amelyet a gyermekek a szüleikről alkotnak, számukra Isten képe is. Ezért, ha az apának van ideje gyermeke számára, akkor könnyű a gyermeknek elhinnie, hogy Isten hallja őt. Ha az anya szigorúan és józanul csak az élet technikai menetét rendezzi és sosem ül a gyermeke ágya szélére, hogy meghallgassa őt, akkor ez a gyerek egész életében idegenül látja Istent. Később ezen a képen sem a lelkipásztorok, sem a Szentírás nem tud változtatni vagy csak nagyon keveset.

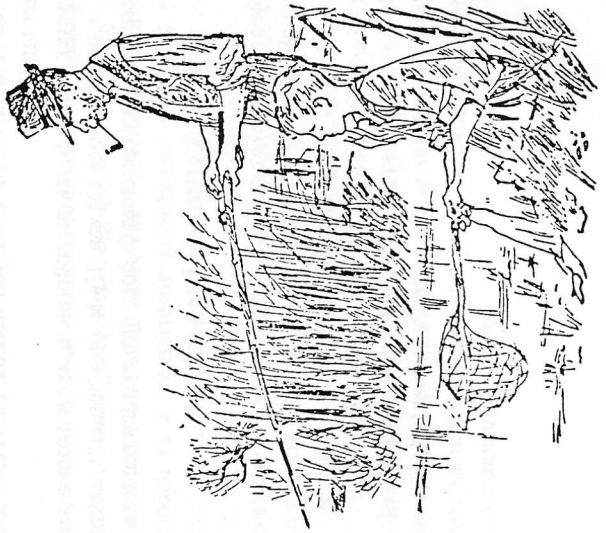
Nagyon fontos gyakorlat tehát, hogy a gyermekünk átéje velünk a bűn - büntetés - kibékülés folyamatát, mert így majd Istenről is könnyen el fogja hinni, hogy szeretettel megbocsát ha Hozzá megyünk.

A gyerekekkel alkalmazott ilyen gyakorlat a jó nevelőt arra is figyelmezteti, hogy ő is gyakorolja ezt a saját életében. Hiszen a házasságban is naponta megbocsátunk egymásnak és éreztetjük egymással azt is, hogy megint minden rendben van. Aztán pedig olyan mélyen és úgy eltemetjük a sérelmeket, hogy azokat ne lehessen soha többé felhánytorgatni! Az első és legmélyebb Isten-képünk a szülőképből formálódik.

Fontos a nevelésben a bizalom. Bizom abban, hogy gyermekem képes valamire, hogy kibír valamit. Ha a gyermekünk elől minden akadályt el akarunk távolítani, akkor valami széptől raboljuk meg őket. Megfosztjuk őket a siker élményétől, hogy valamit ők maguk el tudtak végezni.

A nevelésünk célja, hogy gyermekeink önállóan úrrá legyenek a problémáikon.

Persze hogy nem mindig könnyű eldönteni, hogy mi helyes és mi helytelen. De könnyebb a döntés, ha magunkba nézünk. A gyereke nevelést Isten bízta ránk, szülőkre és felkészített minket arra is, hogy ezt a feladatot jól el tudjuk látni. Ha ehhez még kérjük a Szűzanya segítségét és közbenjárását; ha engedjük, hogy a Szentlélek segítsen, akkor normális esetben valószínűleg jól fogunk eljárrni.

NEVELÉS AZ ÖNNEVELÉSÉRT

Mindnyájunk számára szülő kívánság Jézustól, hogy szentek legyünk!
Ki-ki hite, tehetsége, ereje szerint igyekszik ennek a kívánságnak eleget tenni. Ettől vagyunk keresztények. Megéltünk sok kudarcot, és sikerélményeink - talán a dolog természeténél fogva - kicsinyek.

Saját bőrünkön érezzük, hogy milyen nehéz az önnevelés!

Jóllehet itt vannak az adott módszerek, amit (csak) alkalmaznunk kell, és tőkéltesedni fogunk. A lelki napirend, a különleges jófélételek közelebb segíthetnek bennünket Istenhez. Bejárt út, sok példa áll előttünk.

Mikor elkezdjük, már annak is örülhetünk, hogy egy vagy két hétig sikerült - egyre lanyhuló lelkesedéssel - kiktartani a kitűzött úton.

Nehéz az út, amin járunk kell, de járunk kell rajta!

Ezt mi felnőtt fejfel tudjuk már; valahogy rátalálunk erre az igazságra.

Hogyan adhatnánk azonban át a tapasztalatainkat gyermekeinknek?

Hogyan tudnánk elindítani őket ezen az úton?

Hiszen újra és újra azt tapasztaljuk, hogy kudarcot vallunk. Hogyan várhatjuk el a gyerekeinktől, hogy ők tovább jussanak?!

Jól tudjuk mindannyian, hogy amit gyerekkorban nem tudunk beléjük nevelni ill. kinevelni belőlük, annak leküzdését felnőtt fejfel többszörösen megsejvenvedi. Hisz a pici baba szoktatása véssődik a legmélyebbre, és minél később foglalkozunk valamilyen jellembeli problémával, vagy rossz szokással, annál nehezebb eredményt elérni. Tehát az idő igencsak sürget, és ha nem figyelünk időben oda, elmulasztjuk a megfelelő alkalmat.

A feltett kérdésekre nemmel kell válaszolnunk!

Nem tudjuk a gyerekeknek átadni a tapasztalatainkat! A gyerek akarata nélkül vagy annak ellenére semmit sem tehetünk! Minden erőltetés az ellenkező hatást váltja ki. Talán csinál valamit a gyerek, mert kényszert érez, de pont a lényeg vesz ki el.

Tehát nem tehetünk semmit?! Tulajdonképpen nem, de azért mégis nagyon sokat.

Fenntarthatunk a gyermekünkkel egy állandó, eleven lelki kapcsolatot.

Talán fájdalmas "tehetetlenséggel" kell végignéznünk, hogyan építeti a maga útvesztőiben saját kis személyiségét. Ebbe nem szólhatunk bele. De épp ebben a tehetetlen tértelenségben adjuk meg neki azt a szabadságot, hogy önmagát építse fel és ne egy általunk ráerőltetett torzképet.

A lelki kapcsolatban aztán módunk van arra is, hogy a gyermekünk elé állíthajuk a jó példát. Nemcsak szóban hanem elsősorban a közvetlenül átélhető közös életünkben.

Továbbá a gyerek tettei a velünk fennálló viszonyban értékelődnek, és szembesül a mi értékrendünkkel. Ez felébreszti a vágyat az azonosulásra.

Itt természetesen szót kell ejteni a türelemről is. Az igazán hatásos pedagógiai módszerek nagyon lassúak.

Gyorsan is el lehet érni eredményt direkt irányítással, de ez összességében sokkal fárasztóbb, és nem személyiséget építünk fel vele, hanem egy engedelmes "gépet", aki az irányítás megszűntével tehetetlenné válik. Talán sokszor kerülünk reménytelennek látszó helyzetekbe, amikor elfeledkezünk arról, hogy nem ez a pillanatnyi probléma megoldása a tét, hanem a gyermekünk teljes élete. Tehát várunk!

Azítán ha megmozdul valami benne, ha kéri, segítünk egy kicsit:

- Nézd, ezt én így csinálom.

Szerintem ezt Te is megpróbálhatnád. -

Ezáltal megéli a gyerek, hogy ami belőle ered, az jó, és egyben azt is, hogy ő maga is jó. Így a lelke ismét otthonra talál.

Tehát lelki kapcsolatban érzékeljük gyermekünk belső világát. Szabadságot adunk neki és hagyjuk, hogy ne csak az apró ügyeit, hanem növekedésének megfelelően egyre nagyobb részben a teljes életét is önállóan irányíthassa.

Itt elérkezünk a másik nagy feladatunkhoz, a bizalomhoz.

Bízunk kell abban, hogy a gyermekünk a jót fogja választani! Előre megbizonyosodni sohasem tudunk bizalmunk jogosságáról. De a bizalom csak akkor győzedelmeskedhet, ha előlegezzük. Bizalmatlan légkörben mindenki rosszul érzi magát. A szülő azért, mert állandóan gyanakszik, a gyermek meg azért, mert szabadságra vágyik és tehetetlenségében hazugságokhoz, cselekekhez folyamodik. Amikor aztán ez kiderül, a szülő diadalmasan igazolva látja magát: - Éreztem előre! -

Akik ebbe a zsákutcába bementek, nagyon nehezen találják meg a kiutat.

Ha sikerül a gyermekünkkel eleven lelki kapcsolatot, bizalomteljes légkört kiépíteni, akkor kicsiben lemásoltuk Isten és az ember viszonyát. Hiszen a Jőistén is ilyen kapcsolatot törekszik kiépíteni velünk, így ad szabadságot és előlegez bizalmat. Az a gyermek, akinek ilyen kapcsolata van a szüleivel, annak sokkal könnyebb eljutni Istenhez. Ekkor pedig már az abszolút jóval szembesül és a cselekedeteit ehhez méri. Ha már nem is állunk mellette, akkor is a jobbra fog törekedni. Nevelésünk elérte célját, az önnevelést.

Családjaink életéből

Megint minden jó!

Egyhetes szabadságra készültünk a férjemmel kettesben. A gyerekeket szüleim vállalták arra a hétre, amíg nem leszünk itthon. Mivel csak a délelőtti órákban akartunk indulni, még aznap reggel mi indítottuk a gyerekeket az iskolába, de tudták, hogy mire hazaérnek már csak a nagyszülők lesznek itthon.

Az iskolába indulás előtti pillanatokban kiderült, hogy kisfiamnak még valami hiányzik az aznapi felszereléséből. Már az udvarról futott vissza érte és amerre járt, potyogott a sár a cipőjéről. Ezt persze szóváltás követte. Rossz hangulatban - még valamit a foga között odamondva nekem - búcsuzás nélkül rohant ki az ajtón.

Nagyon bántott, hogy egy hosszabb távollét előtt így kellett elválnunk.

Természetesen egy nagy családban mindig történik valami váratlan dolog, az előre eltervezett programot akadályozó esemény. Most is így történt.

Legkisebb gyermekünket váratlanul apró baleset érte. Nem mertünk addig elindulni, amíg ki nem derül, hogy mi a baja. Elvittük tehát gyorsan orvoshoz. A vizsgálat eléggé elhúzódott, csak jó későn értünk vissza. Ekkor már csak percek

voltak addig, hogy a nagyobbak is hazaérjenek az iskolából. Úgy gondoltuk, ha már úgyis így eltelt az idő, megvárjuk őket. Jöttek is hamarosan.

Amikor Tamás belépett az ajtón és meglátta, hogy még itthon vagyunk, odarohant hozzám, megölelt, átszorította a nyakamat és azt mondta:

- Anya, olyan szomorú voltam egész nap az iskolában, hogy így kellett elválnunk! Olyan jó, hogy itthon vagy még! Ne haragudj! -

Csodálatos volt átélni a megkönnyebbülést a gyereken, ahogy érezte, hogy megint minden jó, rendben van. Senki nem haragszik már.

Hogyan lesz a békából királyfi?

Ambiciózus, lelkes, fiatal tanító néni próbálja közösséggé kovácsolni az ugyancsak lelkes első gyerekeket.

Igen ám, de mint minden tisztességes osztályban, itt is található egy rakoncátlan, izgága, sőt olykor agresszív kislány, aki nemcsak zavarja az órákat, hanem társai testi épségét is veszélyezteti.

A tanító néni már minden módszert kipróbált, amit a főiskolán tanítottak és ilyen esetekre alkalmazhatók, de egyik sem járt eredménnyel. Végül elkeseredésében a gyerekekhez fordul segítségért:

- Mit szólnátok hozzá, ha mostantól senki sem szólna Pistéhez egy héti? Így talán sikerül észhez térítenünk!

Jelentkezik egy kislány:

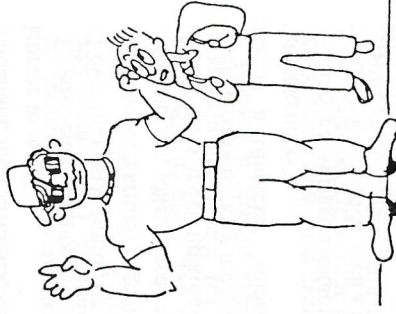
- Szerintem azt lehetne tenni Pistivel, amit a hittanórán a pap bácsi mondott. Azt mondta, hogy a nagyon rossz embereket sokkal jobban kell szeretni, az segít rajtuk.

Pistit is még jobban kellene szeretni, nem kizárni kellene a játékokból, hanem bevonni. Meg kellene simogatni a fejét és megpuszlini! -

A tanítónéni rögtön ki is próbálja az új módszert, mert az elhangzottak közben a "félelmetes" Pisti sírva fakadt.

"Természetesen ettől kezdve a "védőügyvédnő" pactársa akart lenni.

(Mint később kiderült, Pisti apukája - aki sapkában és napszemüvegben is csak 155 cm - otthon gyakran "edzette" a fiát, nehogy ő legyen az osztályban a kis nyámmnyila, akit mindenki a falhoz kenhet.)

Igy lett Pistiből az osztály kréta-felelőse és kitűnő hátvéd a focicsapatban.

A munkatársam

Másfél évvel ezelőtt egy fiatal munkatársat kaptunk. Akkor került ki az iskolából, és nagyon igyekvő, alkalmazkodó, értelmes jó kollégának indult. A csoportvezetőnk, aki a szakma élvonalbeli jó szakembere, szemmel láthatóan megkedvelte fiatal munkatársát, és készségesen bevonta minden szakmai problémába. A fiatalember valóban szépen haladt előre a tudásban. Sokat dolgozott és tanult, mindannyian kedveltük és elismertük tudását és rátermettségét.

Egy ideje azonban megváltozott. Mindenben okosabb akart lenni a főnöknél. Kriticizálni kezdte döntéseit, vonakodott elfogadni és végrehajtani tanácsait. Kiszívóköt kezdett játszani velünk szemben is. Mindent jobban tudott és állandóan azt magyarázta, hogy hogyan tudnánk a munkánkat jobban végezni.

Meg kellett állapítanunk, hogy fiatal kollégánk teljesen lehetetlenné teszi magát. Sajnáltam, mert értelmes, szorgalmas, jó embernek ismertem meg. Dehát mit lehetne itt tenni!

Egyszer csak eszembe jutott a nagyfiám. Igaz, hogy korban ő még messze van a 27 éves munkatársamtól, de egészen hasonlóképpen viselkedik. Mindent jobban tud, állandóan kritizál engem stb. Egyszóval serdül.

A kollégám, jóllehet már régen kinőtt a kamaszkorból, sőt már nős és neki is van egy kisfia, mégis tipikusan kamaszkori tüneteket mutat.

Elhatároztam, hogy megpróbállok segíteni. Először is egy serdülő fiúnál nem szabad a tüneteket "túldramatizálni", hanem egyszerűen el kell vágni a "kődökszínort".

Ahogy ezt végiggondoltam, rájöttem, hogy a főnökünk mint egy "kötőstyuk" túlzottan is a gondját viseli a fiataloknak. Fiatal kollégáknak az fog segíteni, ha a saját lábára állítják.

A következő adódó alkalommal elintéztam, hogy kapjon egy nagyobb, önálló feladatot, és azt is sikerült megakadályozni, hogy a főnökünk segítsen neki.

A javulás jelei hamarosan mutatkozni kezdtek. Az önálló munka és néhány nyilvánvaló kudarcélmény jót tett neki. Megszelídült.

A csoportvezetőnk hamarosan belátta, hogy vége a betanítási időnek, ifjú kollégánk pedig egyenrangú munkatársunk lett.

(Az M.T.A. után)

Figyelemzés

Kentenich atya megalkotta a "lefelé húzó erő" kifejezést. Az én életemben gyakran fedezhető fel ilyen lehúzó erő, amikor a könnyebbik megoldást választom, amikor nem igazán sikerül nagylelkűen viszonyulnom a környezetemhez, amikor kipányváz a saját kisszerű gondolkodásom, amikor úgy hiszem, engem is megillet egy kis pihenés, s sorolhatnám vég nélkül.

Micsoda érzés, ha sikerül nagy ritkán leküzdenem, s ezáltal elkerülnöm az engem lesüllyedni hívogató erőt!

Munkahelyemre tartva reggelente egy mindig zsúfolt buszon kell utaznom. Az ember sok mindent kibír, én is megszoktam már a tömeget. Tegnap mégis igen nehezen viseltem, magamban erősen füstölögtem a zárt, tömött buszon uralkodó nehéz levegő miatt.

Azítán egyszer csak rábredtem, hogy velem lehet baj. Talán én vagyok ma feszültebb, kiegyensúlyozatlanabb mint egyébként. Ezt jelzi a hangulatomon elhatalmasodó méltatlankodás. Hiszen ezen a buszon máskor is hasonló a helyzet.

Miután fly módon felfedeztem a nehézség okát, már nem is éreztem olyan elvisehetetlennek, hanem hirtelen támadt türelemmel néztem szembe vele.

Viszont - jutott eszembe azonnal - jó lesz odafigyelni arra, hogy a nap folyamán talán hajjamosabb leszek erre az ingerültségre.

Boldog voltam, mert Kentenich atya kézen fogott, és biztossággal elvezetett egy, a bensőmben állított csapda mellett.

Álarc mögött

Miért nem tudok végre igazán önmagam lenni, magamra találni?

Évek óta álarcot hordok, a mögé bújok, amely már-már egészen rámnőtt s a második arcommá vált.

Attól félek, hogy egy nap elegend lesz már belőlem. Te nem szeretted, ha Előd is elbújok.

A magabiztos, rutinos mai nő ruházatát hordom. Megtanultam már, hogyan rejtessem el a gyengeségeimet és az érzéseimet.

A tekintetem élettelen, az értelmem tompa, s habár még lebilincselő de már nem őszinte a mosolyom.

Minden oldalról bebiztosítom magamat, aztán még színházat játszom. Úgy teszek mintha minden véletlenül pottyant volna az ölembé, mintha tévedhetetlen volnék, mintha nem lennének kízó vágyaim.

Miért nem tudok olyan lenni, mint amilyen valójában vagyok?!

Amikor néha leveszem az álarcot és szembenézek magammal, bögni szoktam a csalódás miatt.

Csak lenne ilyenkor valaki, aki megvizsgálna, aki így szólna:

- Nem baj, hogy ilyen vagy, én így is szeretlek, nekem pont így tetszel. Szükségem van rád, még a hibáidra is!

Köszönöm, hogy nem taszítasz el magadtól, hogy kellek Neked még ilyen borzalmasan fonák lélekkel is.

Köszönöm, hogy adsz még egy lehetőséget, hogy a tekintetedtől és védelmedtől kísérve újra megpróbálhassam...

(Az M.T.A. után)

Ismét otthon

Minden családban fennáll ma annak a veszélye, hogy a gyerekek elszakadnak otthonról, s már nem beszéljük meg a dolgaikat szüleikkel. Körülbelül ez történt nálunk is, a mi nagylányunkkal is. Felvették a főiskolára és elköltözött a kollégiumba.

Az első időkből még sűrűn hazajárt, honvágya volt. A fordulatot a második év hozta meg, amikor már kialakult az ottani társasága. Aggódom vetjük észre, hogy elhanyagolja az előadásokat, hogy minden fontosabb neki a tanulásnál. Tehetetlenül emésztettük magunkat. Nem láttunk semmi lehetőséget sem a

közbelépésre. Az ismerősöknek, rokonoknak zavartan magyaráztuk, hogy talán kicsit későn kamaszodik a gyerek.

Közben pedig szünet nélkül ostromoltuk Szűzanyát a háziistentélyben:

"Segíts neki!

Vigyázz rá!"

Az áldozatainkat, erőfeszítéseinket, szenvedéseinket is erre a célra ajánlottuk fel a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe.

Hittük is, nem is, hogy sikerülni fog. Hiszen annyi kallódó fiatal látni és sok kétségbeesett szülőt...!

Pedig a szeretetszövegségben erről is szó van. A Szűzanya ígéretei közt az is szerepel, hogy gondoskodni fog arról, hogy mindig újra átíje az egész család: jó itt a háziistentélyben lennünk, ez az életünk központja. Nem az autóban, az országutakon, a diákszállóban vagy albérletekben, hanem itthon a családban!

A megpróbáltatásunk kb.10 hónapig tartott. A végén, egy szép májusi napon levelet hozott lányunktól a postás, amelyben kitará nekünk a lelkét, elírta a gondjait és a tanácsunkat kérte. Az örömtől, lányunk őszinte bizalmától egészen meghatódtunk. Pedig ez még csak a kezdet volt. Jöttek újabb levelek is, majd megjött ő maga is. Hazaköltözött a nyárra. Olyan volt mint, akit kicseréltek. Dolgos, kedves és szorgalmas. Becsülettel nekiállt a munkájának. Szeretettel, szívesen elidőzött a testvéreivel, virágot ültetett a ház körül. Nem ment világgá, hanem idejöttek a barátai is.

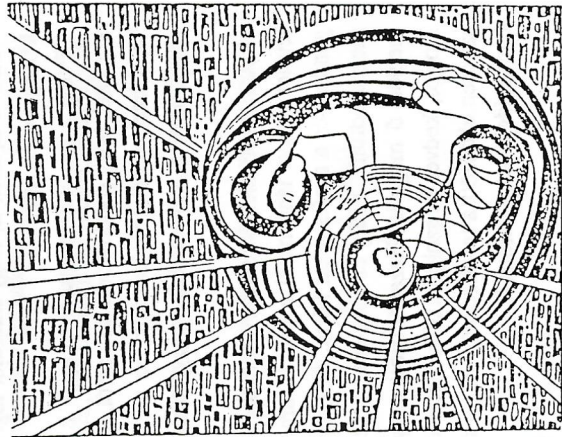
-Hát mégis csak jó neki itthon?! -

kérdeztünk egymástól még mindig hitetlenkedve, mint aki nem akar hinni a szemének.

Szűzanyánk meg csak mosolyog rajtunk. Olyan érzésem volt, mintha az egészet ő rendezte volna, hogy megmutathassa kishitű gyermekeinek, hogy a vele kötött szövetségünk, a háziistentélyünk egy élő, hatékony valóság.

"Karácsonyi kegyelmek a számunkra mindig
a megváltozás kegyelmei."

Kentenich József

Minden kedves olvasónknak,
az ismerősöknek és
a még ismeretleneknek
szeretettel kívánunk

Kegyelemteljes Karácsonyt

az OÁZIS szerkesztősége nevében

Család Napok

1993

Házaspárok részére gyerekekkel együtt lelkigyakorlatokat szervezünk az alábbi időkben:

április 13-18 (kezdők)

május 9-15 (folytatók)

június 21-27 (vegyes)

aug. 8-14 (folytatók)

A Család Napok helye: Óbudavár, Fő út. 14.

Jelentkezés a kezdés előtt legalább 2 hónappal a Górány
családnál: 8272 Óbudavár Fő út. 11. Tel: 87-48205

Gyerekszám

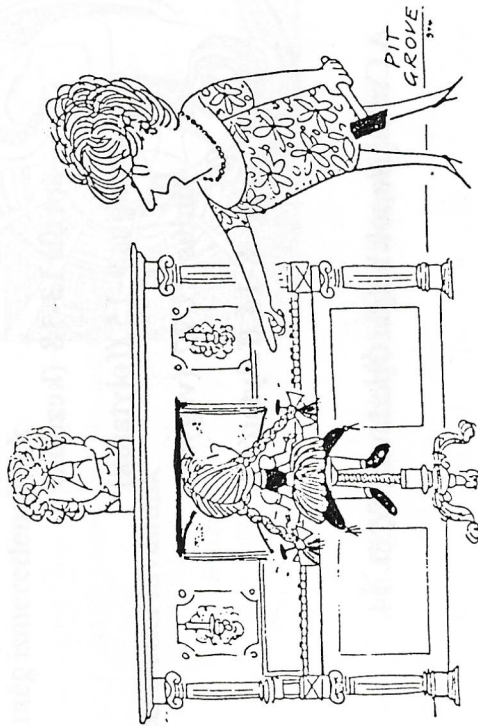
A 3 és fél éves Zsolti a szentek szobrait nézegeti a templomban.

- Anya, - kérdezi - miért van karika a fejük fölött? -

- Azért kisfiam, mert ők jók voltak. - feleli édesanyja.

A kisfiú elgondolkodik és kíváncsian megkérdezi:

- Anya, az én fejem fölött nincs karika? -

Elsősorban jó példával és türelmes szeretettel vezethetjük el a
gyereket a zene szeretetére